

ZAPŠKLÁ 1999

ANEB

ŠÍLENSTVÍ POKRAČUJE

Jo, tak tohle je 1. strana tohoto veledíla.

Zapšklá

Takže pěkně od začátku. Jako každé letošní výpravě, předcházela i této řada úporných příprav: jako o život se šilo, montovalo, svařovalo, pájelo a připevňovalo. Za jarních (ještě studených) večerů se donekonečna studovaly mapy a vyhodnocovaly meteorologické informace o pohybu okluzních front. Na první pohled by se nezúčastněnému mohlo zdát, že se od minulého příjezdu celkem nic nezměnilo. Při bližším ohledání by vyšlo najevo, že Dig a Martin mají nové bágly,

a že s námi oproti poslední pojezdě navíc ještě Michal. Při ještě detailnějším průzkumu byste objevili na Digově kole nové upevnění antény a mluvítko od vysílačky a na kole Martina vysílačku vůbec zbrusu nově přimontovanou. Pokud byste byli při prohlídce maximálně důslední, našli byste uvnitř Digových a Martinových bálů doupatka, a uvnitř mých bágů ... ale co je Vám vlastně do toho!

Sraz je jako každý výjezd v 15 hodin na stadiónu, odjezd naplánován na 16-tou hodinu. Plánujeme první noc strávit v tzv. cihelně, v domečku za Rudou u Nového Strašecí. Druhou noc se uvidí, až podle počasí. Každopádně, doupatka s sebou nevyvážíme zbytečně. Dig plánuje jejich cvičnou stavbu za účelem zaškolení nás nováčků a doladění nového doupěte pro Martina. Takže buď budeme spát v baráku anebo venku.

Přesně v těchto místech končí 1. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 2. strana tohoto veledíla.

Technická data:

místo	max.	celk.	km/den	prům.	teplota
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(C)
Praha	0	950	0	0	21

Scházíme se přesně. Tedy, schází se nás přesně tři čtvrtiny účastníků, chybí Michal. Volal odněkud mobilem z MHD, že dostal zácpu... dopravy. Čekáme a čekáme, pozorujeme mraky, kytky a brouky, krátíme si dlouhou chvíli mimo jiné poslechem zpráv, které se linou z vysílaček, zpoždění narůstá, nervozita taktéž. Konečně! Michal se přiřtil kolem 18.00, ve spěchu se převlékl, zabalil a najedl se. Slavnostně opouštíme stadión. Zpoždění na odjezdu máme 2 hodiny. Míříme přes Vinohrady do Prokopáku. Za Barrandovským mostem potkáváme dva kluky - cyklisty. Jedním mrknutím na Digovo kolo oduší: „Hele, síbíčkáři!“ A následuje vzájemná výměna tzv. volaček, prohlídka našich kol a bágľů a sliby, že teda v sobotu na 29-ce a jindy zase jinde. Z toho, co si říkali, byly srozumitelné jenom tečky za větama. Je to totiž taková zvláštní sorta lidí, kteří si libují ve všelijakých cizojazyčných termitech, jimž často nerozuměj ani oni sami.

Projíždíme Prokopským údolím a dál přes Slivenec a Ořech. Znepokojeně sledujeme oblohu před námi – tam, kam jedeme, pěkně, nebo spíš nepěkně, leje. Dokonce se i občas zablýská. V Ořechu stavíme v hospodě na večeri. Od delšího vysedávání v tomto pohostinství nás odrazuje nepříjemná zima, která se do některých z nás dává, a také fakt, že máme ještě skoro celou cestu před sebou. Odjíždíme ve 21.11. Před jízdou se teple oblékáme. Šlapeme přes Jinočany, Zbuzany do Rudné. Martin s Digem spolu komunikují pomocí vysílaček, ačkoliv jedou metr za sebou nebo vedle sebe. *To víte, ženská! Nechápe, že to nějak vyzkoušet musíme.* Já jenom nechápu, proč, když jsem se taky dožadovala vysílačky na

Přesně v těchto místech končí 2. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 3. strana tohoto veledíla.

svoje kolo, mi bylo řečeno, že dostanu pouze přijímač. Ale to bych přeci potom mohla JENOM poslouchat !? *JO!* Projíždíme Úhonic, Ptice, Červený Újezd a Unhošť. Nikde nebude náš průjezd větší rozruch. Provoz pomalu ustal a je úplný klid. Jedu kousek za Martinem a musím uznat, že ty zadní modrý výstražný světla jsou z určité vzdálenosti a z určitého úhlu pohledu opravdu d'ábelský. Jdou z nich voči šejdrem. Přijíždíme do Kyšic. Tady mají nějak nepěkně mokrou silnici, zřejmě tu nedávno přšelo. Odbočujeme na Družec. Odtud volně sjíždíme dlouhý, rozbitý kopec až do Žiliny. *Doufáme, že pozorný čtenář jistě pochopil, že jsme rozhodně nejeli k našim bývalým bratrům, ale že se jednalo o stejnojmennou, možná i lépe vypadající vesničku ve středních Čechách.* (Pozn. Dig). Ze Žiliny jedeme lánskými lesy do obce Lány. Začíná se nám ztrácet Michal. Dig jede vzadu s ním, aby Michal nechcípnu zcela opuštěn a zapomenut. Čekáme na ně s Martinem v Lánech u hřbitova. *Jak příhodné!* Tam do sebe cpeme nějaký ty mlisky. Michal tvrdí, že už víc jak 8 kilometrů neujede. Slibuju, že už to fakt víc nebude. Tedy možná. Před sebou máme už jenom kopec do Nového Strašecí. Dal nám ale zle zabrat. Nahoře čekáme na Michala. Už nemůže. Je docela pozdě, vlastně brzo. Sjíždíme do Rudy. Dál se pak ploužíme terénem k ubytovací jednotce. Dorazili jsme doslova z posledních sil. *Ale kdepak. Teprve z předposledních.* Chceme si ještě uvařit čaj. Otáčím kohoutkem a nic. Ouha – neteče voda. Co s tím? Hledáme čerpadlo. Veškerou manipulaci s tímto zařízením poté předávám do rukou zkušených a tajně doufám, že nám zůstane alespoň střecha nad hlavou. V mezičasech se chodím dovnitř dívat, zdali voda už náhodou neteče. Teče! A hele jakým velkým proudem. Takže ještě ten čaj a konečně můžeme jít spát. *Za sebe tvrdím, že to už chtělo před více než dvěma hodinami. Nakonec ono to zpoždění se někde promítnout muselo. Tak a ticho! Ted' se bude spát!*

Přesně v těchto místech končí 3. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 4. strana tohoto veledíla.

Technická data:

místo (název)	max. (km/h)	celk. (km)	km/den (km)	prům. (km/h)	teplota (C)
Ruda	49.0	1019	68.6	15.3	21 - 7

Ráno sobota 24.4.

Vstali jsme ve 12.05. A snídáme. *Snídáme?*

Zkrátka se ládujeme potravinama všeho druhu a vymýšlíme, kam se pojedem podívat. Padnul návrh Křivoklát. *Nepadnul žádný návrh, tohle už bylo vymyšlené před odjezdem.* Nikdo nenamítá. *Protože by to stejně k ničemu nebylo.* Ono to bylo v podstatě předem jasné. Odsud se ani jinam jet nedá a navíc, Martin tam prý ještě nebyl. Takže rychle balíme s sebou pár drobností, jejichž nezbytnost mezi sebou jako vždy konzultujeme: bereš si dvě mikiny nebo jednu?, hodí se fialová bunda k zeleným kraťasům?, mám nasypat do vody

Přesně v těchto místech končí 4. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 5. strana tohoto veledíla.

malinovej vitacit (nebo citrónovej?), kde budeme stavět na oběd?, myslíte, že bude dneska pršet? Nakonec se stejně ještě vracím pro zapomenuté mapy a pak už hurá vstříc novým zážitkům.

Ty na nás čekají hned „za rohem“. Nechceme se totiž vracet zpět hore kopcom do Rudy, takže mám příšlo na mysl prozkoumat cestičku podél potoka k rybníku, kde podle mapy tušíme napojení na zelenou značku. Cestičku! Trochu silný výraz. Matně si pamatuju, že se tamtudy opravdu k jakémusi rybníku dostaneme. Ale použít pro to slovo cestička? *Je to pakárna, skoro jako v Údolí Pekla.* Spadaný stromy a šutry přes cestu a další jiné nechutnosti. *A to jsem ještě neslyšel zmínku o bočním náklonu této komunikace!* Dva kiláky zdoláváme skoro hodinu. Konečně jsme vyjeli na hráz rybníka. Provádíme zběžnou prohlídku utržených ran a šrámů a maličko odpočíváme. Zbývá nám ještě projet asi 100 metrů po jakési cestě kolem Pilské hájovny, na jejímž konci je sice závora, nicméně nás to neodrazuje. Za ní už vidíme tu správnou cestu, na kterou se hodláme napojit. Jak tak sedíme a vychutnáváme si, že už máme tu hroznou cestu za sebou, kde se vzali, tu se vzali, vrhli se na nás tři psi. Jenže byli nejspíš už po obědě a tak, když se s nimi Dig začal mazlit, byli jeho. To se ale nelíbilo panu hajnému, který je na nás očividně poslal. Takže mu nezbyvalo, než se na nás vydat osobně. Přišel tak, jak pracoval na zahrádce, v ruce ještě zarputile svíral žluté sázítko na kytky. A začal na nás pouštět hrůzu, že tam jako nemáme co dělat a kdesi cosi. Odvolával se na nějaká ochranná pásma vodního zdroje, že na nás pošle policajty a že tohle normální

Přesně v těchto místech končí 5. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 6. strana tohoto veledíla.

lidi nedělaj. Dig ho ujistil, že my opravdu normální lidi nejsme. Výsledně nás odkázal zpět na lesní cestu. Na asfaltovou silnici už to našťestí byl jenom malej kousek a oproti předchozímu úseku „brnkačka“. *Akorát mě trochu roztrpčilo, že na silnici vzdálenou 100 m, kterou vidíme a dostali bychom se k ní po rovině musíme jet druhou, delší stranou a ještě do kopce.* Po z.t.z. pak směle pokračujeme na Křivoklát. Jede se velmi dobře. Užíváme si rovný a upravený povrch cesty. Dolů z kopců se pouštíme tak rychle, že Martinovi a Michalovi ufrnkly futrály z baterií. Našťestí jsme si toho ale včas všimli, sesbírali je, nasadili zpět a pokračovali v jízdě. Za nějaký čas brzdíme na hradě Křivoklát.

Na prohlídku však nejdeme, protože jsme se shodli na tom, že už jsme tu všichni byli. Dokonce i Martin si vzpomněl, že tady taky byl. Pojedli jsme nějaké mňamky, s Martinem jsem vyšmelila tyčinku Hergot, pardon, Margot za banánek v čokoládě, a jedeme na oběd do hospody v Roztokách. Oblíbená hospoda je však zavřená. Nejbližše odsud je jakýsi penzión (jeho jméno neuvádím ne snad z důvodu skryté reklamy, ale protože si ho bohužel nepamatuju). Vaří tam a tak v 16.00 obědváme. Dáváme si jednotně kuřecí řízek s ananasem a Michal s broskví. Ptá se vrchního, jestli by ho mohl dostat i s trochou ananasu. Ten se doslova zhrozil: *vždyť už tam budou broskve...!?* Nakonec se to ale podařilo smíchat a tak odcházíme všichni velmi spokojeni. V hospodě jsme domluvili další cestu – pojedeme se podívat na hrad Krakovec. Není to odtud daleko. Nejprve musíme vyfunět příšernej kopec, po němž následuje sjezd k řece Berounce a pak už jedeme podle ní. Je to po rovince a

Přesně v těchto místech končí 6. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 7. strana tohoto veledíla.

jede se moc pěkně. Kochám se pohledem na sluncem ozářené skály na druhém břehu. Nejsme ale na silnici sami: předjíždí nás auta, tři elastičtí cyklisti (tzv. elast'áci) a proti nám jede ozbrojená kolona. Nestačíme se divit. Sklon cesty je nám příznivě nakloněn, nabíráme tempo. V kopci před Týřovicemi Dig dohání a předjíždí elast'áky a nahoře ve vesnici se s nimi dává do řeči. Oni odbočují a my jedeme dál, přes Hřebečnický směr na Panoší Újezd. Před ním prudce odbočujeme doleva. S větrem v zádech vyjíždíme kopec do Rousínova a Zhoří, do vesnice, kde je opravdu jen pár shořelých a rozbořených baráků. Za ní uhýbáme ze silnice a přejíždíme na polní cestu, po které sjíždíme do údolní výsky Krakovec, nad níž se tyčí zřícenina hradu.

Tento hrad se vyznačuje tím, že zde byl natočen film „Ať žijí duchové!“ Je však uzavřen a tak se vydáváme pouze na prohlídku okolí. Hrad je mnohem větší, než se zdál ve filmu. Dig fotí.

Přesně v těchto místech končí 7. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 8. strana tohoto veledíla.

Poté, co se dokocháme a doslova sežereme 3 čokolády, se oblékáme do něčeho teplejšího, protože začíná být zima, a jedeme zpět, na Rakovník. Jsme tam cobydup. *Snad cobyšlap!* Po průjezdu Rakovníkem nás čeká nepříjemnej stoupák. Jedeme po hlavní silnici, kolem nás se tu a tam míhají auta, z nichž některá opravdu nešetří dálkovými světly. Většina z nich se však chová velmi ohleduplně. Přijíždíme do Rudy a po známé polní cestě do cihelny. Vaříme čaj, a já se odebírám za oním tajemstvím mých bágů. Totiž: Martin má dneska narozeniny a co by to bylo za narozeniny bez dortu! Je s jahodama, broskvema a šlehačkou.

Přesně v těchto místech končí 8. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 9. strana tohoto vedléla.

Potrásáme Martinovi ploutví a Dig mu sděluje, že od celé tlupy dostal dárek už minulý týden – nové bágly. Pak konzumujeme dort, což nám nedělá vůbec žádné problémy. Martin nám bohužel odmítá sdělit, jak se cítí jako čerstvej patnáctiletěj člověk. Pak se témata dialogu stočila na odborná, jako jsou počítače a jiná jim podobná technika. Jdu se vykoupat a spát. Dobrou noc.

Technická data:

místo (název)	max. (km/h)	celk. (km)	km/den (km)	prům. (km/h)	teplota (C)
Ruda	60.0	1090	71.0	14.9	30 - 9

Ráno neděle 25.4.

Vstáváme před devátou.

Jinak : budíček 9.00 hodin. Snídáme zbytky zásob, balíme, uklízíme a vůbec podnikáme odjezdová opatření. *No a je to. Z nocležiště je všechen hnůj vykydán, kola stojí připravena k jízdě, mohli bychom jet. Ale ještě provedeme něco nevídaného. Zkusíme cvičně postavit doupata. Ono totiž došlo k tomu, že jediný, kdo zná postup stavby jsem já a mlhavě si ho pamatuje Michal. Kromě toho musíme Martinovo doupě teprve seřídít, protože je úplně nové a navíc model 98. Tedy plachta až na zem, dlouhé křížové šňůry a podobně. Nacvičujeme to do posledních detailů, Dig chce, aby to bylo "jako ze života".*

Přesně v těchto místech končí 9. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 10. strana tohoto veledíla.

Vybalujeme karimatky a spacáky, ale spát už nám bohužel není dovoleno. Pak vše zase balíme a v 11 vyrážíme do Rudy a Nového Strašecí. Naplánovali jsme si cestu domů přes Koněpruské jeskyně, takže za Novým Strašecím odbočujeme na Lány, čímž mírně mateme jakéhosi pána na kole, který taky jede do Prahy, ale neodbočuje. Nechápe, že my opravdu nejezdíme nejkratší cestou. Jede se nejprve ztuhla (cesta vede do kopce), ale po průjezdu vsí Lány jedeme lesem a vesměs po rovině. Jede se moc fajn. Děláme malinkou zastávku, protože nejbližší civilizace, tedy hospoda, je až v městečku Nižbor, a mlsáme, pro zahnání akutního hladu, sušenky.

Přesně v těchtohle místech končí 10. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 11. strana tohoto veledíla.

Pak nasazujeme přejezdové tempo a uháníme v dál. Sjezd do Nižboru je opravdu pikantní (uť, nechtěla bych to jet nahoru). Hospodu hledat nemusíme. Zastavili jsme totiž přímo před ní. Leč nevaří tu. A protože jsme huby mlsný, jedeme dál. Nad Nižborem a jeho okolím se začínají stahovat mraky. Dokonce z nich cosi ukapává. Volíme variantu úprch před hrozícím deštěm a zdrháme do Hýskova Tam mají hospody hned dvě, takže už na druhý pokus zalezáme do té správné. Mají tu sice jen jídla na objednávku, ale myslím, že si každý na tu svou specialitku rád počká. Michal si dal „Tajemství Lucie“, takže jsme byli všichni zvědaví, kdo a co se za tím skrývá. Podrobnosti si bez svolení Michala nedovolím uvádět. Sedíme v hospodě a venku prší. Přestože jde jen o malou přeháňku, škody jsou velké. Nateklá voda do nového „mapovníku“ a Digova zmoklá mikina. *Obě nehody mají společného jmenovatele. Není to déšť, ale hloupost a nedůslednost. Mapovník stačilo jenom zavřít a mikina na báglech taky nemá co dělat.* Pršet našťěstí brzy přestalo a my se mohli vydat do Berouna. Z Berouna to už není do jeskyně daleko, ale v cestě je příšernej kopec. Někteří jdeme i kus pěšky. Začíná být jasné, že návštěvu jeskyně nestihneme. Dig totiž předpokládá, že prohlídka jeskyně je pouze do 16.00 hod. Takže nahore na kopci měníme cíl a odbočujeme na Tobolku a jedeme (zase dolů) do Tetína a odtud do Srbska. Před Karlštejnem nás opět dostihuje déšť, ale před tím největším slejvákem jsme se ještě stačili ukrýt pod střechou u benzínové pumpy. Jde ale opět jen o krátkou přeháňku, takže brzy zase nasedáme a uháníme do krásné Hlásné Třebáňe a dál ku Praze. Most v Dobřichovicích použijeme k přejezdu na druhý břeh Berounky (nebudou zde takové kopce). Prý na tomto mostě donedávna vybírali poplatky za jeho přejezd i od cyklistů. Chvíli se zabýváme výpočty a ekonomickými úvahami na téma mosty a poplatky, ale když docházíme k nehorázným částkám, necháme toho. V Mokropsích brzdíme u tamní pekárny. Dig se těší na koblížky, ale je zklamaný. Malý krámeček u pekárny je doslova vyžraný. Takže nakupujeme, co mají. Pár koláčků, linecký banánky a čerstvý chleba. Na prvním příhodném místě se do toho pouštíme. *A jak se tak ládujem, zpozorovali jsme duhu. Začíná kousek od nás a končí u vysílače Cukrák.*

Přesně v těchhle místech končí 11. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 12. strana tohoto veledíla.

Pěkné, že? Škoda, že to nevidíte barevně.

No a pak už hravě zdoláme poslední kilometry do Prahy. Vracíme se známou cestou přes Radotín, Chuchli, Podolí, Nuselský Most a Vinohrady. Stadión Pražáčka nás uvítal v 19.30 hod.

Technická data:

místo (název)	max. (km/h)	celk. (km)	km/den (km)	prům. (km/h)	teplota (C)
Praha	55.5	1182	92.2	17.2	19 - 13

Celková technická data

Účast: 4 jezdcí: **Já, Já, Já a Já.** Tedy Markéta, *Dig*, **Martin** a **Michal.**

Oficiálně přiznaná kilometráž: 232 km

Maximální dosažená rychlost: 60.0 km/h

Příští akce: Narozeniny

Markéta

Přesně v těchto místech končí 12. strana našeho vyprávění.

Jo, tak tohle je 13. strana tohoto veledíla.

© Hell's Tour+ 1999

„D“ & „Ma“

Neprodejné

Přesně v těchto místech končí 13. strana našeho vyprávění.